

СПІВОМОВОЧКИ СТОСОВНО ОБСТАНОВОЧКИ

Розпустили Кабінет,
Раду теж розпустимо —
та й візьмем пріоритет
в світі по розпусті ми!

Скоро ми свої купони
будем важити на тонни:
післяфокінської ери —
мільйонери, мільйонери!

Ой ви, кури мої, кури
і ви, мої півні!
Не клювали ви купони —
не будете й гривні!

Наш девіз: «Раби — не ми!» —
не торгуємо людьми.
Та купив Хапайлик Жора
і суддю, і прокурора!

Докоряла Савці Славка,
що мала у Савки ставка:
— Як не збільшиш, Савко, ставку,
підеш, Савко, у відставку!

В «Спорттоварах» Клим-боксер
вивчив ціни, брик — і вмер.
Це тобі, брат, не на рингу,
а на нашім вільнім ринку!

І шумить, і гуде —
суд над мафією йде.
Та коли ж з тієї хмари
хоч краплина упаде!

Гей, набридло працювать —
підем, серце, страйкувать:
може, нам прише ООН
сало, м'ясо й самогон!

Друг мій старість відчуває,
бо уже й недочуває:
я йому — про голодівку,
він мені — про голу дівку!

Відмовив Охрім ЦИБУЛЯ.

ISSN 0132-4462.

perec-ua.

perec-ua.

1992

перець

№ 15

Мал. В. СОЛОНЬКА

— Ось так буде правильніше...

Сміх — не старіє!

ДИЛЕМА

Один юнак покохав доньку афінського правителя Пісістрата і якийсь привселюдно поцілував її. Дружина царя вимагала негайно стратити знатабільного юнака, але Пісістрат відповів:

— Якщо ми будемо страчувати тих, хто нас любить, то як же бути з тими, хто нас ненавидить!

НАДАЛІ ЗНАТИМЕ

На вулиці гурт молодих гультаїв позбиткувався з дружини Пісістрата, не знаючи, що це дружина царя.

Наступного дня, коли прийшло прозріння, хлопці прибули до палацу просити прощення і помилування.

Спокійно вислухавши їх, Пісістрат промовив: — Наступного разу будете розумнішими. Своє одержите, — і, хитро усміхнувшись, додав: — А щодо моєї дружини, то знайте: учора вона з дому не виходила!

ГІРШЕ ДИКОГО ЗВІРА

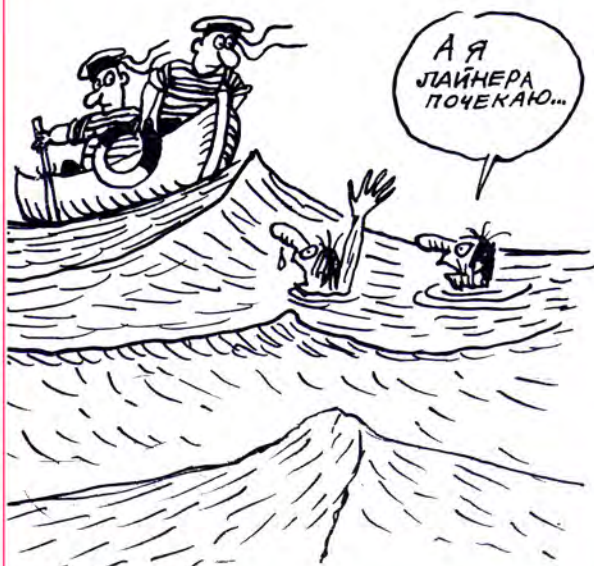
Йдучи разом з учнями, китайський мудрець Конфуцій побачив жінку, яка гірко плакала над свіжою могилкою. Мудрець послав одного учня, щоб той дізнався про причину її горя.

Продовження на стор. 3.

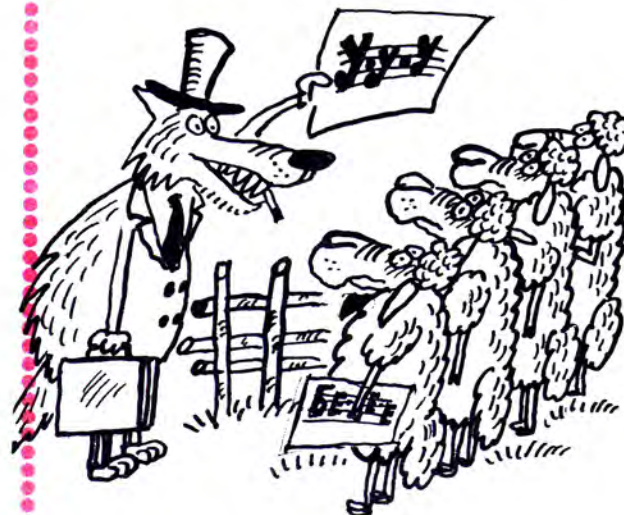
Мал. С. ФЕДЬКА

Малюнки А. ВАСИЛЕНКА

— Доповідь відміняється!
Надійшла записка: у залі — бомба!..

— Будете співати тепер ось цю пісню. Бо я вас приватизував!..

«Ми ніколи не визнаємо незалежності режимів України та Білорусії! Наше ставлення до режимів України та Білорусії визначається не нормами міжнародного права, а нормами Кримінального кодексу».

(З виступів на конгресі Фронту національного порятунку в Москві 24 жовтня 1992 р.)

ХИМЕРІЇ ІМПЕРСЬКОГО «ЦВІТУ»

Першим був Адольф Гітлер — біснуватий фюрер «тисячолітнього» рейху.

Це він проголосив, що у своїй боротьбі за велику німецьку імперію відкидає геть будь-які загальноприйняті в цивілізованому світі норми, включаючи норми міжнародного права. Це він обізвав їх — ті норми — химеріями.

Другими стали лідери Фронту національного порятунку, сформованого у Москві і з учорашніх начебто демократів, і з позавчорашніх цековців, і сьогоднішніх російських націонал-патріотів з фашистськими замашками. Усіх цих іще недавно антиподів об'єднала одна мета: будь-якими засобами, не зупиняючись перед застосуванням сили, рішуче покінчити з суверенними державами (колишніми союзними республіками) і відновити імперію — Радянський Союз. При цьому мос-

ковські «фронтвики» одностайно відкинули норми міжнародного права, вважаючи, либонь, що ці норми дуже заважають великій справі «національного порятунку».

А чийого — «національного»? Може, тих республік, котрі «центр» сімдесят років нещадно експлуатував, видоюючи з них усе, що можна, й лишуючи тільки, сказати б, прожитковий мінімум? Де там! Позаяк себе учасники конгресу іменували не інакше, як «цвіт російського народу», — то неважко збагнути, що йдеться про «порятунок» Росії. Хоча — наскільки ми всі знаємо — російський народ наче не уповноважував колишнього цековського секретаря Зюганова, генерала Макашова (ушавленого особистим во- яжем до Молдови для роздмухування там громадянської війни), генерала-енкаведиста

Стерлігова (відомого тим, що під перебудовним галас нахапав собі стільки матеріальних благ, що дивно, як у нього пуп не розв'язався), редактора великодержавницької газети «День» Проханова, — так от, російський народ наче не уповноважував цих та іже з ними генералів від реваншистського політиканства рятувати себе.

Не уповноважував — це так. Отож ні в якому разі не будемо плутати справді великий народ і доморощених фюрерів, котрі пнуться присвоїти собі право говорити і діяти від його імені.

Проте не будемо й тішити себе тим, що їх — доморощених фюрерів — раз-два та й по всьому. На жаль, на превеликий жаль, їх куди більше, аніж було на конгресі Фронту національного порятунку. Вони кучкуються, рояться і здатні, як тепер прийнято казати, на непередбачувані провокації. Аж до розпалювання громадянської війни, чого «цвіт нації» особливо й не приховує.

Як тут не згадати отого народного:

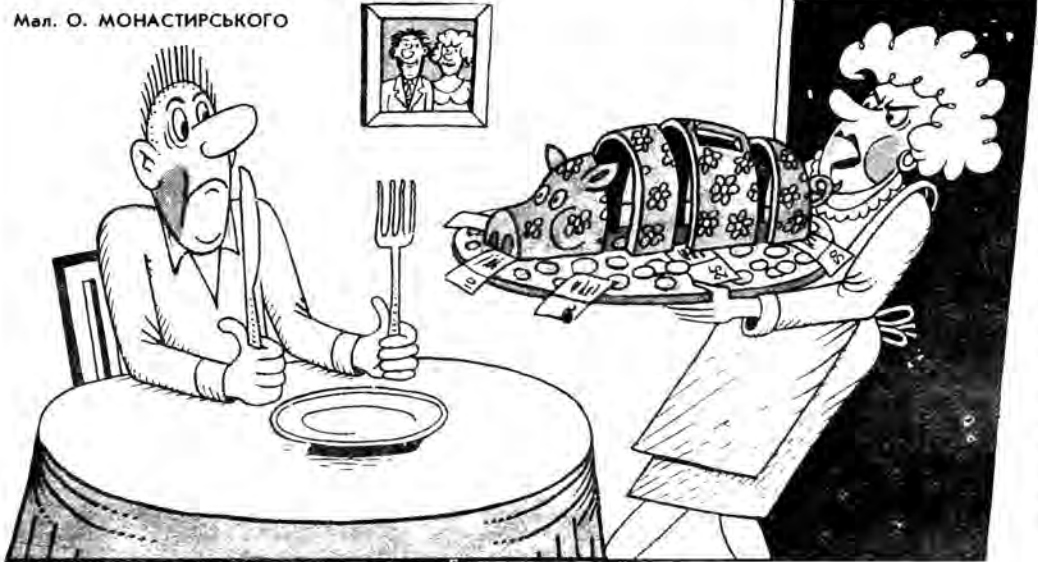
Оженився дурний і взяв біснувату,

Та не знали, що робить, — підпалили хату...

А вогонь, як відомо, на одній хаті не зупиняється...

В. ЧЕПІГА.

Мал. О. МОНАСТІРСЬКОГО

— Заощаджував — тепер їжі!

Мал. С. ФЕДЬКА

НЕХАЙ не засмує тебе, шановний читачу, та обставина, що раніше тобі не випало бувати у Згурівці. Особливо переживати не варто. Цю прогалину можеш заповнити, прочитавши фейлетон. Водночас довідаєшся про деякі нюанси дрімучого провінційного життя. Що б там не говорили, а дрімучість — це й до сьогодні стан суто провінційний.

Проїлюструю дане твердження фактами.

Якщо театр починається з вішалки, то населений пункт такого рангу, як селище міського типу Згурівка, неодмінно має починатися з автостанції. Ну, а вже потім підуть такі не менш стратегічні об'єкти, як готель, громадський туалет тощо. Особисто мені жоден із перелічених об'єктів побачити у Згурівці не вдалося.

Звідси висновок: Згурівка — поки що не Париж, не Лондон і не Ріо-де-Жанейро. Але свої цікавинки і вона має. Приміром, якщо зробити короткий екскурс у недалеке минуле, то неодмінно спливають у пам'яті найдемократичніші в історії Згурівського району (а утворено його в Київській області у 1986 році замість Чорнобильського) вибори так званих народних депутатів. А також передвиборна програма кандидата в народні обранці до обласної Ради — Юрія Петровича Капліна, тодішнього секретаря обкому партії, опублікована на шпальтах районної газети.

І оком не змигнувши, меткий кандидат тако-о-ого наобіцяв своїм виборцям, що в тих просто не вистачило совісті не проголосувати за нього. А дехто, розказують, всупереч усім законам голосував навіть двічі. Отака була сильна програма. Може, згурівці призабули, то доречно буде нагадати деякі пункти з того, тепер уже безумовно історичного, докумен- та:

«В разі обрання наш кандидат

З ПОПРАВКОЮ НА ДРІМУЧИСТЬ

МАНДРИ З ПЕРЦЕМ

(ниньки уже ваш депутат — В. К.) буде: рішуче домагатися... консолідації всіх здорових прогресивних сил...» А опріч того: «буде добиватися в XIII п'ятирічці будівництва районної лікарні, санепідемстанції, 15 фельдшерсько-акушерських пунктів, шкіл на 2300 учнівських місць, житла не менш як на 53 тисячі квадратних метрів...» І не лише цього, а ще й: «нових молокозаводу, хлібозаводу, заводу продтоварів...» Ну, й так далі у такому ж звичайному дусі.

Погодьтеся: хіба окреслені рукою майстра комуністичної фантастики контури чудесного згурівського майбуття могли не потягти вражених світлими перспективами й не розбещених сірою повсякденністю провінціалів до виборчих урн?! Особисто я руками й ногами голосував би за саму тільки обіцянку збудувати у Згурівці районну лікарню. Позаяк стара ще й сьогодні гулиться у дореволюційній панській... псарні. Як не справили новосілля й інші українські потрібні людям соціально-економічні осередки, про які так громоздібно заявляв під час змагань за депутатське крісло тодішній кандидат, а теперішній парламентар.

Зате цілком реально здобутки місцевої еліти, яка й нині почувває себе цілком упевнено. Жила й живе своєрідною, закритою для простих згурівців, комунією. Що то за комуніа, мало кому було відомо. Лише після того, як нею зацікавилася обласна прокуратура та облас-

не управління внутрішніх справ, дещо прояснилося. Зокрема, те, що комуніа слід було розуміти не як товариство свідомих громадян, згуртованих для спільної праці, а як товариство свідомих хапуг, головним принципом існування якого був розподіл матеріальних благ.

І коли підпільна комуніа погоріла на незаконних махінаціях з легковими автомобілями, — на превеликий подив тих же рядових згурівців, більшість комуніаків (наголос на «ків») відбулась усього лиш легким переляком. Що, либонь, дало їм право й до сьогодні керувати ввіреним районом, розказуючи на тих же легковиках.

Подейкують, що залишився й сам принцип розподілу матеріальних благ, зокрема, тих, які відносяться до розряду дефіцитних. Подейкують, що саме з такою партією товару при виїзді до однієї дружньої країни був затриманий не хто інший, як голова Згурівської селищної Ради В. Г. Ясьмо. Ну, та нехай собі подейкують. Сам же Володимир Григорович на знак своєї непорочної чистоти зняв перед заїжджим кореспондентом правого черевика і продемонстрував тріщину впоперек підшви: ось, мовля, як народ, так і я — доношую останнє...

Не знаю, як голова Ради, а от Михайло Романенко таки останнє доношує, оббиваючи пороги згурівських керівних кабінетів. Переслідуєць із ураженого райо-

ацією району Житомирщини, робітник М. Романенко має на руках двох неповнолітніх хворих дітей і безуспішно доводить, що на його боці — законне право на пільгове отримання житла. Право-то він має, а от житла йому не перепадає, оскільки у Згурівці — комуна. Для своїх.

А чим же ще можна пояснити, що із 145 будинків, споруджених для чорнобильських бідаків, самими бідаками заселено не більше половини. Решта дісталася особам, які ні до категорії чорнобильців, ні до переселенців не мають аніякіснького відношення.

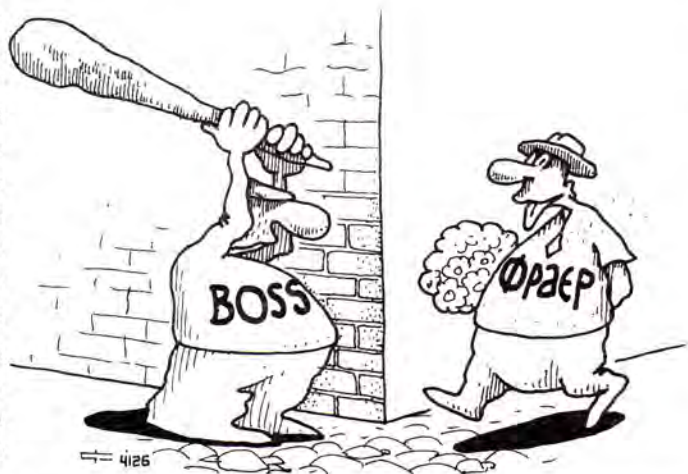
А куди ж дивляться правоохоронні органи? Скажімо, згурівська міліція ще зовсім недавно була заклопотана вельми делікатною справою: облавою на місцевого журналіста В. Конавченка, з наступним його звинуваченням у пияцтві і з подальшим звільненням з роботи. За що? За принципову критику безгосподарності в районі, що декому було явно не до смаку. І хоч пізніше «справу Конавченка» було переглянуто, а справедливість ніби й відновлено, самій справі це мало зарадило, оскільки на сьогоднішній день професійний журналіст знову опинився в безробітних. На думку самого Віталія Григоровича, за всім цим досить чітко проглядається елементарне зведення рахунків.

Опис провінційного згурівського життя був би далеко не повним, коли б я не вибачився перед уже згадуваним мною В. Г. Ясьмом за свій неповний туалет: прибув я у Згурівку і постав перед очима голови селищної Ради без краватки на шії. Що прямо-таки обурило його. Якби ж то знав, що, відправляючись у подібну подорож, неодмінно треба робити, сказати б, поправку не тільки на провінційну дрімучість, а й на одержні уподобання провінційного начальства! Так що прошу пARDону...

В. КОЗОПІЗ.

Київська область.

Мал. С. ФЕДЬКА

Газета — це тобі не радіо! Радіо — що? Поцвірінчало, пробринчало, в одне вухо влетіло — в друге вилетіло. Ото й уся інформація...

Кажуть, що нині навіть зарубіжні радіостанції не «глушать».

Правда, я у це не вірю...

Може, десь і не глушать. А у мене під вікнами — колії швидкісного трамвая. Та той трамвай жоден диктор, жоден артист не перекричить. Навіть Кобзон.

внутрішні органи — серце, печінка, нирки. Будьте обережні з сирим свининою і нутрощами — вони можуть викликати тяжкі хвороби. Можна годувати кицьку вареною рибою, але вона не повинна складати основу раціону. Слід уникати переогодовування печінкою, багатою на вітамін А...

На п'ятому-шостому тижні життя можна давати пісну телятину, яловичину або курку в подрібненому вигляді, порізану на дрібні шматочки печінку (двічі на тиждень). У віці

ПЕРОМ — ПО ПЕРАХ!

Мурчик їжає на інфляцію

Мал. О. КОХАНА

— Звідки в тебе такі гроші?
— У тебе з черевика витягнув.

Буває, по радіо передають: «Завершується битва за врожай на бурякових плантаціях України...»

А під вікнами трамвай: «Тра-та-та-та!»

«Припинилися бої в Грузії...»

А під вікном: «Тра-та-та-та!»

Тепер ви зрозуміли, чому я віддаю перевагу газеті.

Воно й з практичного боку, як не крути, газета вигідна: замотати щось, на цигарки пустити... Ну, і так далі...

У газеті не тільки інформацію знайдеш, а й мудру пораду прочитаєш.

От, приміром, як вас по радіо навчити забивати гвіздки: «Візьміть у руки цвях... Трах-бах! Готово!»

А у газеті усе докладно напишуть, ще й намалюють. І як борщ зварити, і як штани випрасувати, і як правильно кота погодувати. Що? Не вчити вчених їсти пироги печені? Це ви й без газет знаєте?

Ну, не треба так носа догори дерти.

От візьміть хоча б вашого Мурчика... Як його правильно годувати?

Нехай мишей ловить?

Я теж так спочатку думав. А оце нещодавно купив столичний тижневик «Добровечір». Прочитав і нарешті зрозумів, чому на мене наш кіт так єхидно очі мружить. Бо я його, виявляється, зовсім неправильно годую.

А треба, як у газеті: «М'ясо, без сумніву, складає основу раціону (кота — М. П.). Корисні

7-8 тижнів — овочі, фрукти. Важливо, щоб тварина одержала м'ясо нарізане шматочками, тому що це зміцнює жувальні м'язи, розвиває зуби...

Кішки не виносять (!) гострої, пряної та несвіжої їжі, і це слід врахувати. В корені неправильне будь-яке одноманітне харчування, наприклад, лише пісна яловичина або печінка, лише риба. Одноманітне харчування може призвести до порушення обміну речовин в організмі з відповідним порушенням в поведінці. Тому забезпечити тварині нормальне харчування дуже важливо.

І ми абсолютно з цим згодні!

Усе правильно: маєш kota — забезпеч йому нормальне життя.

Єдине непокоїть: а що, коли оця порада з «Добровечора» потрапить до рук нашим парламентарям, які довго сушили голови, встановлюючи мінімальний рівень заробітної плати.

Можуть і образитися.

А може, все-таки зрозуміють, що на оті «мінімуми», дотації і компенсації важко сьогодні прогодувати навіть kota.

Ну, а пенсіонерам, студентам, багатодітним сім'ям радимо подібних корисних порад не читати.

Побережіть нерви і здоров'я!

Слухайте краще радіо: в одне вухо влетіло — в інше вилетіло!

М. ПРУДНИК.

Мал. С. ФЕДЬКА

Сміх — не старіє!

Мал. Ю. КОСОБУКІНА

Закінчення. Поч. на стор. 1.

— Батька мого чоловіка розірвав тигр ось на цьому місці, — сказала жінка. — Згодом тут загинув мій чоловік, його теж загриз тигр. Така ж доля спіткала і мого сина.

— Чому ж ви не переїдете в якусь іншу місцевість?

Жінка відповіла, що тут вони не відчувають утисків уряду.

— Запам'ятайте це, — сказав Конфуцій своїм учням, — запам'ятайте це, діти мої: уряд, який пригнічує людей, гірше дикого звіра, який розриває.

ЗАКОН І БЕЗЗАКОННЯ

— Соромно бути бідним і опинитися на дні, — стверджував Конфуцій, — якщо в державі править закон; так само соромно бути багатим і знатним, коли панує беззаконня.

ОБЛИШМО ЧВАРИ

Якось афінський діяч Фемістокл і його політичний конкурент Аристид опинилися разом у складі посольства, яке виїздило на переговори до сусідньої держави.

Аристид запропонував:

— Давай, Фемістокле, залишимо наші чвари на кордоні, а коли вертатимемося, то ти, якщо побажаєш, можеш знову їх узяти з собою.

ЗАЛИШ КІЛЬКОХ

Коли морська партія («гроші на флот!»), очолювана Фемістоклом, одержала перемогу над прихильниками Аристида (він виступав за зменшення податків з селян), було вирішено усіх їх вигнати з Афін.

— Послухай, Фемістокле, — звернувся до нього один із соратників, — залиш хоча б кількох з них. Бо якщо ми залишимося без опозиції, то неминуче почнемо критикувати один одного.

Мал. В. ФАБРИЦЬКОГО

ДВА КАНДИДАТИ

Якось до Фемістокла прийшла його донька:

— Батьку, — звернулася вона, — двоє юнаків добираються моєї руки. Один з них багатий, але... дурний. Інший — вчена людина, але дуже бідний. Кому віддати перевагу?

Фемістокл відповів:

— Людина без грошей набагато краща, ніж гроші без людини...

ПРИЙДИ І ВІЗЬМИ!

Перський цар Ксеркс відправив свого посла до спартанського царя Леоніда з вимогою, щоб той склав зброю. Але герой Спарти відповів:

— Прийди і візьми!

ХМАРА СТІЛ

Перед битвою у Фермопільській ущелині Леонідові доповіли: персів так багато, що стріли, випущені ними, затьмарюють сонце.

— От і добре, — відповів цар. — Ми не будемо під час бою страждати від спеки!

ЩОБ ГОРІВ ВОГОНЬ

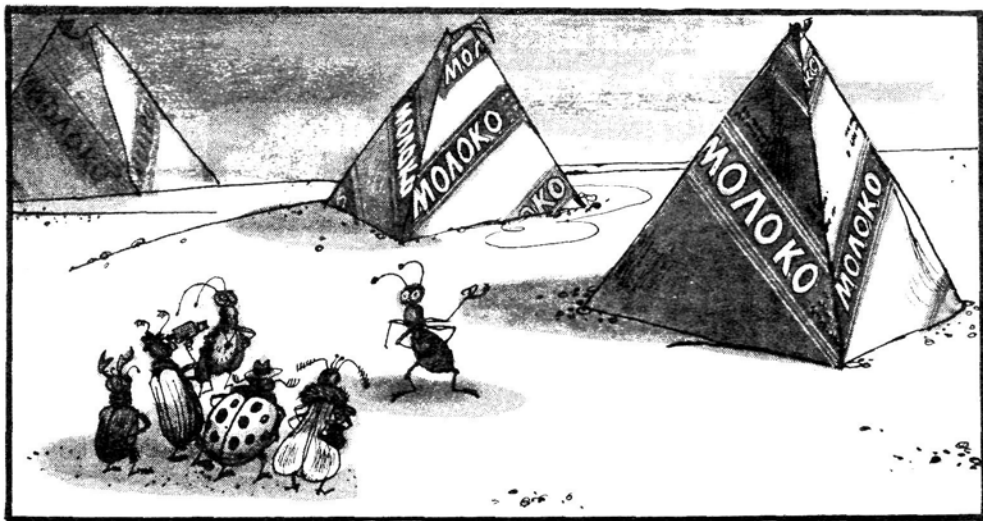
Завантажений державними справами стратег Афін Перікл зовсім забув про свого духовного наставника Анаксагора. Старий вчитель вирішив, що він уже нікому не потрібен, і припинив приймати їжу. Перікл дізнався про це. І, пам'ятаючи мудрі Анаксагорові поради, які свого часу добре прислужилися йому, він прибув до вчителя і попросив його відмовитися від свого жадливого наміру.

Філософ сказав:

— Перікле, кому потрібна лампа, той доливає в неї олії!

Підготував Ігор АРТЕМЧУК.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Ось такий вигляд має Єгипет...

Мал. В. ЧМИРЬОВА

ЧУДЕСА В РЕШЕТІ

Обійдемося без панібратства та применшення ролі особи в історії. Володимир Ілліч таки воістину геніальна людина.

У країні, згадайте,— голод, революція, війна... А він, батенько, про що мріє? Про якийсь там план ГОЕЛПРО. Та горіло б воно усе. Червоним полум'ям...

А в нього задуми грандіозні. Щоб, значця, в кожній хаті світилося. Та і в голові кожного будівника світлого майбутнього теж, значить, не гасло.

От і нап'ятиричили за вказівками вождя тих електростанцій по всій країні. Обдротували мережею всі закутки. Не сховаєшся ніде. Навіть у найостаннішому погребі лампочка Ілліча сяє...

Оце залишив по собі кормчий пам'ять!.. І який до того ж провидець...

Ну, хто ще міг подумати, що лампочка тая нам і на фініші Радянської влади ще добру службу зіслужить.

Задумала наша по-есендівському незалежна та суверенна Менька своєю грошовою одиницю ввести. І ввела. Отой купон. Легендарний! Які нам тільки легенди попервах про нього наш славний уряд не понапридумував. І друкували його на монетних дворах Італії, і до десятка елементів захисту він має, і рубль москальський на обидві лопатки розкладе, і емісію зупинить, і на долар у будь-якому союздруківському кіоску обмінюватиметься...

— От так купон! Оце справжня грошова одиниця.

Та й ми, рядові громадяни, самі тим баєчкам не менше раділи, анж їх автори. Аж поки той купон

у руки не отримали. Папірець папірцем, навіть номера та серії немає. Але і то не біда — якщо під купон товар є. Але товару, як виявилось, теж ненадовго вистачило. Бо де ж його настанчити, коли, окрім інфляції та спаду виробництва, чиясь нечиста рука мільйони фальшивих купонів до нас в Україну завезла. І розпустила межі люди. От і гуляють вони по прилавках.

А як же отой обіцяний захист?.. Ну, за це теж особливо турбуватися не слід. У нас із фальшивомонетниками, слава богу, навчилися воювати. Зайшов якось я до госпмагу замок купити. А там коло кожної касирки настільна лампа без абажура стоїть. Оце, думаю, справжня організація праці. І турбота про кожного працівника.

Тільки подаю свої гроші касирці, а вона їх — одразу на світло просвічує та ще й питає по-прокурорському:

— Не фальшиві підсовуєте?!

От і прислухився Володимир Ілліч. Та як вчасно! Захистив, так би мовити, від підробки наш національний ринок. От тільки чи вистачить нам у розкраденій усілякими ділками Україні тих лампочок Ілліча? Бо іще ж, кажуть, десь і гривня на підході. Не доведи ж боже, якщо і вона така, як той купон...

Ю. ІЩЕНКО.

ПІДСТУПНОМУ

Гора зросла у нього на могилі
Не від якихось тектонічних змін:
Ту гору люди з камінців зробили,
Які носив за пазухою він.

БЕЗІНІЦІАТИВНОМУ

Він вказівок чекав весь вік —
Зробити щось, кудись потрапити.
Померти навіть сам не міг —
Дали команду ескулапи.

БРЕХУНУ

Ніколи не сказав ніде
Слівця правдивого малого.
Єдину правду — що помер —
Почули, звісно, не від нього.

ЗЛОСТИВЦЮ

Зло всюди так в житті вело його,
Що ближніх бив, давив і дер.
Єдине, що зробив хорошого,—
Помер.

Володимир СТРЕКАЛЬ.

БАЙКА

Розпухлий Гаманець,
що хабарі хапав,
У руки Слідчому попав.
— Ага, догрався молодець! —
Раділи всі. — Тепер йому кінець!
Хай на чуже таким не буде ласим...

Вже Слідчий протоколів написав
із пуд,
Ось незабаром справа піде в суд,
А Гаманець усе марнів тим часом
І незабаром зовсім схуд.
І Слідчий висновок зробив:
— Безбожні!

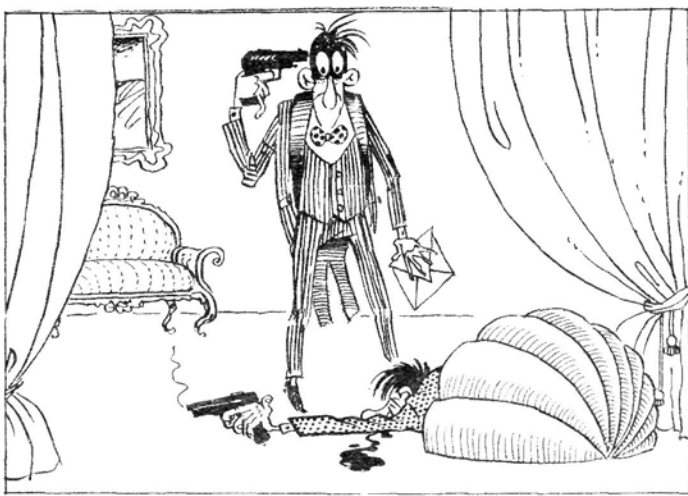
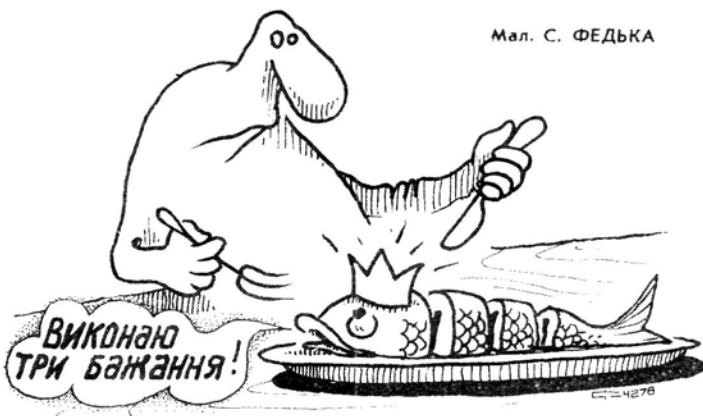
За що ж судити?
Гаманець порожній!..

І в наші дні, нехай би йому грець,
З води сухим виходить Гаманець.

Петро ГРИШКО.

Мал. С. ФЕДЬКА

Мал. О. ГУЦОЛА м. Київ.

«ДУРИЛЬНА ХВОРОБА»

У квітні далекого вже 1973 року нарсуд Приморського району міста Одеси присудив інженерові-аналізатору Київського відділку Південно-Західної залізниці Раїсі Тадеївні Карпук рік «хімії» за спекуляцію. Оскільки Карпук давно остогидла начальству за свій гострий язик і за невтримне прагнення до справедливості (а тут така нагода!), то її притьмом звільнили з роботи. Протягом майже двадцяти років колишній інженер-залізничник вела вперту, але нерівну боротьбу з управлінням Київського відділку і з судами, бо вважала, що винесли їй вирок і вигнали з роботи незаконно. В роки розвинутого соціалізму такі зухвалі дії нещадно каралися. Карпук Р. Т. переслідували, цькували, насміхалися з неї, заборотували до «психушок». За діагнозом Одеського обласного суду, вона «страждала дурильною хворобою».

Та в наше застигле життя дедалі більше стала проникати демократія. Той же Одеський обласний суд визнав, що Карпук спекуляцією не займалася, відтак складу злочину не було. А незалежна психіатрична експертиза визнала, що Карпук здорова, мало того, ніякими психічними розладами взагалі ніколи не хворіла.

Тричі нарсуд залізничного району міста Києва відмовляв настирливій позивачці в поновленні на роботі. Стільки ж Київський міський суд відмінював рішення районного суду і направляв справу на новий розгляд. Нарешті багаторічний марафон завершився перемогою Карпук Р. Т. Її відновили на роботі. З чим і вітаємо. Воістину, краємо пізно, ніж ніколи...

«Дурильною хворобою», виявляється, були заражені інші.

В. БУЛАВКО.

У сатиричному жанрі жінки — так уже чомусь розпорядилося життя — рідкість. А тому кожна з них у нас — на вагу золота. Ось чому Перець любить, шанує і всіляко дєліє харків'янку Тетяну Зеленченко, чії теми до карикатур і самі карикатури вже давно привернули увагу читачів. Випускниця художньо-промислового інституту за спеціальністю «промислова графіка», Тетяна все ж уподобала дещо інший напрямок у своїй творчості — роботу над книгами для дітей. А заразом стала активно працювати у жанрі сатиричної графіки. І там, і там добилася помітних успіхів. На сьогодні її творчий рахунок складає: 15 оформлених і проілюстрованих дитячих книжок, ілюстрації до знаменитих романів Ільфа та Петрова «Дванадцять стільців» і «Золоте теля», а також — гострі й дотепні малюнки і маса смішних тем до карикатур.

Отже, перед вами, шановні чытачі, — добірка малюнків Тетяни Зеленченко.

Володимир
ГОЛОБОРОДЬКО

Дружніи шарж
В. СОЛОНЬКА.

Роботи Володимира Іллїча я почав студіювати ще багато років тому — десь понад двадцять. І досі вважаю їх мудрим і потрібним народу. Творче знамено Володимира Іллїча не раз майорїло на сторінках мого журналу. А потім перестало майорїти. Оскільки Володимир Іллїч вісімнадцять років тому, не бажаючи випробувати долю, вимушено подався з України в еміграцію до Москви.

Тепер Іллїч — знову серед нас. І знову з випробуванням прапором в руках — прапором творчої думки. А я радий знову бачити сатирика Володимира Голобородька у колї своїх випробуваних авторів.

ПЕРЕЦЬ.

ТЕЗИ І АНТИТЕЗИ

Якщо дійсність смішить, гумористи стають літописцями

Матерія первинна, особливо для матеріально зацікавлених.

Самозаглиблюватися — означає копати собі яму.

Слава Богу, є ще Ньютони, які працюють без яблук!

Надійний друг той, у кого немає змоги покинути тебе у біді.

Коли зло бореться зі злом, одне з них звичайно вважають добром.

Розумно критикуй ворога, інакше він позбудеться своїх недоліків.

Якщо тебе вважають за верблюда, плюй на всіх.

"Національність і релігія для мене не мають значення", — казав людодісер.

Наклерник особливо нестерпний, коли говорить правду.

Ніщо так не виховує патріотизм, як рідна земля, випадково запечена в хлібі.

Звичка лаяти молодь — делікатна форма самокритики старших.

Щоб чогось навчитися, треба бути вигнаним з раю.

Якщо батьки працюватимуть за своїх дітей, їхні нащадки добре житимуть на деревах.

Біг заради життя: коли за тобою жєнують.

Коли бракує овочів, вегетаріанці звіріють.

Найбільше вільних місць — для подвигу.

Продуктивність сізифової праці збільшиться, якщо її механізувати і автоматизувати.

Гроші — річ завжди небезпечна: нема їх — хочеться брати хабарі, є — хочеться давати.

Потьомкінські села подарунок міста селу.

Поступ: спочатку був звичайний стїлець, потім — електричний.

Звичайна праця створила людину, героїчна — героя нашого часу — хамо совєтїкує.

Злодії — найскромніші люди: не галасують про свої успіхи.

Найкраще від усіх в певолї розмножуються люди.

Аби на віслику не їздили, він би не здавався таким дурним.

Зроби дельфіна хамо сапієнс, так у нього щєзне інстинк допомоги потопаючим.

Рідну землю ми любимо ще й за те, що в ній зарито стїльки талантів!

Сїйте розумне, добре, вічне: моркву, пшєницю, грєчку...

Шляхобудівник: "Зроби дороги хорошими, так ворог по них піде".

Цїни зростають і тоді, коли нічого не ростє.

Щоб не потрапити на передову, творив чудєса героїзму.

Коли людина стає цїнним капїталом, з'являється неохобність тримати її під замком.

Тюрма не стане демократичнішою, якщо її заселяти демократами.

"Не убивай, не кради, не брєши, не бере хабарїв..."

Виходить, піде не працювати?

Тїльки атланти здатні витримувати тиск згори.

АПОРТ

ГУМОРЕСКА

До економіста Мохнача наблизився Горішко. Взявши його повід руку, повів уздовж довгого коридора.

— Як вам Квітчанський сподобався! — зупинившись біля вікна, запитав. — На таке я від нього не чекав.

— На таке ніхто не розраховував, — скрикнув губи Мохнач. — Хто б міг подумати!

— Еге ж, вплив усім під саміснью зав'язку.

— Так, так... Всім дісталось. — Рубчака, і того у спокої не залишиш! Молодець! — Горішко від задоволення навіть цмокнув язиком.

— Зрозуміло, що молодець, — підтримав економіст.

— А як він здорово поставив на місце Зяблика!

— Чудово! — Ви, кажде, лише звіт до звіту підколюєте. У саміснью ціль влучив.

— Влучив, влучив, — заплющив очі Мохнач.

— І не дивно. Він їхні діла, як свої п'ять пальців, вивчив. Усе знає.

— Компетентний у цих питаннях. — До того ж — гостро говорив.

— Рубяк, як по-писаному.

— І по суті.

— Як ніхто до нього.

— Словом — молодець. Ну, я побіг. Мені ще на об'єкт треба заскочити.

Горішко попровався з економістом і швидко затупотів підборами по сходах.

— Покуримо, чи що, Мохнач, — до економіста, перевалюючись наче качка, підплив Жмереняк. — Ти чоґо це сам-один стоїш. Досі збори обміжковувеш!

Мохнач непевно скрикнув обличчя.

— От тобі й Квітчанський! — черкнувши сірником, пробурмотів Жмереняк.

— Угу-у-у... Всім видав, — підтримуючи розмову, сказав Мохнач.

— Видав! Кому ж це він видав! Демагог! Стопроцентний демагог!

— Взагалі, звичайно, демагог. Але ж Рубчаку...

— А Рубчака взагалі даремно приліпив. Чого він, питається, до його причепився!

— Справді — чоґо! — обурився економіст.

— І на Зяблика накинувся. — Жмереняк гідливо випустив з рота сірватий струмінь диму. — Звіт до звіту підколює. Ну то ж чоґо! Аби шось ляпнути.

— Базікало, — кивнув головою Мохнач. — Стопроцентний базікало. Абсолютний профан у їхніх ділах, а туди ж... Носа свого суне.

— А я справді: навіть лізти у справи, на яких не розумієшся! Ти спочатку вивчи діло, а вже потім...

— Бачиш як — ти помітив. Бо він нісенітницю таку ніс!

— Чисту нісенітницю.

— Про все і ні про що!

— Зовсім не по суті.

— Молодець, що ти це зрозумів, — загасивши сигарету, Жмереняк пішов до свого відділу.

Двері, від яких недалеко зупинився Мохнач, відчинились. — ніх визирнув Дрвчук.

— Мохнач, зайд на хвилинку... Ну, як тобі збори!

— Взагалі, як тобі сказати...

— Швидко закінчилися.

— Це вірно. Наче якась п'ятихвилинка. Хоча Рубчаку Квітчанський...

— Я й не слухав. Криворидки вирішував.

— Та й я не дуже прислухався. Наче Зяблика там він...

— Навіщо мені той Зяблик!

— Відверто кажучи, він і мені не потрібен.

— Тут ось по горизонталі сорт яблука. П'ять літер.

— Апорт, — припустив Мохнач.

— А ренет!

— Звичайно — ренет.

— Чи, може, апорт!

— Безумовно — апорт!

Ігор ЛАГОЗА.

м. Харків.

Мал. С. ФЕДЬКА

ЛИШЕ ОДНА ДУМКА

● Якщо не знайшов місця під сонцем, почекай, поки його хтось звільнить.

Віталій БУЛАВКО.

Мал. С. ФЕДЬКА

Народні усмішки

НЕ ПО ЗУБАХ

— Ну, як тобі шашлик?
— М'ясо нічого, а от дріт, на який воно нанизане, ледве розжугав.

Повідомив М. ДЖУГАН.

м. Червоноград
Львівської області.

НЕ ТЕ ПОДАВ

— Офіціанте, чому у цього рака одна клешня?
— Він побився в казані з другим.
— Тоді подайте мені переможця.

САМ ВИНЕН

Відвідувач говорить офіціанту:
— Ця курка — несвіжа.
— Це ваша вина.
— Що?
— Я пропонував вам її в минулий понеділок, а ви відмовились.

СКЛАДНИЙ ІСПИТ

Шеф-кухар уперше доручив учневі самому зробити на торті напис «З днем народження!» Через годину учень прийшов.
— Ну, як успіхи! Все гаразд?
— Найтяжче було засунути торт в друкарську машинку.

ЧУДОВИЙ РЕЦЕПТ

— Привіт! Рецепт, який ви надрукували в останньому номері вашого журналу, — справжнє чудо!
— Правда!

— Так! Жінка приготувала цю стражу точно за вашою рекомендацією. Коли до мене у гості прийшла теща і покуштувала його, то сказала, що ноги її в нашому домі більше не буде.

Повідомив М. ШМАНЕНКО.

м. Українка
Київської області.

ДЕФІЦИТ

Якось після війни тітка прийшла до Харкова з села. Зупинилась навпроти високого будинку, читає: «МИН НЕТ. ЕГОРОВ».

— Боже мій! — сплеснула руками. — Все чиття розкупувають!

Повідомив П. ЛЯШЕНКО.

Харківська область.

ПО ЗАРПЛАТІ І ІЖА

Біля м'ясного прилавка:
— Вибачте, пані, ви чоґой купили свинячі кістки... Скажіть, будь ласка, якої породи у вас собака, а то я підшукую своєму пуделю пару.
— Та що ви! Це я купила своєму чоловікові. Учора він пропив зарплату, то тепер нехай, собача душа, гризе кістки цілий місяць.

Повідомив Ю. САВЧУК.

м. Ровеньки
Луганської області.

НА ПОЛЮВАННІ

— Іване, в кого ти цілишся?
— В зайця.
— Та то ж вовк.
— Тоді біжімо звідси скоріше!

Повідомив Ю. ЗАДОЯ.

Мал. В. ЧМИРЛОВА

«Супруг заявив мені, що отримувати мене не буде і ніякої допомоги оказувати мені не буде, пострєє дім на моєму земельному участку, так як він надіявся що скоро я помру, а виявляється я ще довоґо буду жити».

(Витяг із позову).

«В моїй квартирі ми випивали, т. е. мой муж Віктор с Григорієм випивали водку, а ми з Надеждой закусували».

(Із протоколу).

«Прошу забезпечити мою сім'ю сіном».

«При експериментальному дослідженні встановлено, що біла

Страшне перо не в гусака...

рідина, яка знаходиться в пляшках, загорається, що дає підстави вважати, що ця рідина є самогоном, бо не може бути водою, тому, що вода не загорається...»

(З протоколу).

Надіслав О. ГОРБАТЕНКО.

«Книги Ваші друзі — купуйте друзів».

(З оголошення).

«Объявление: продается корова по договоренности с телям».

«Мною, Дудкіною А. Г. спаленс

три тонни вугілля разом зі сторожем».

(Із акта на списання).

«Від вашої організації на збори повинно з'явитись не менше одного чоловіка».

(З телефонограми).

«Шофери нашого гаража пробили в минулому році 1 мільйон 515 тисяч 155 кілометрів».

(Із звіту).

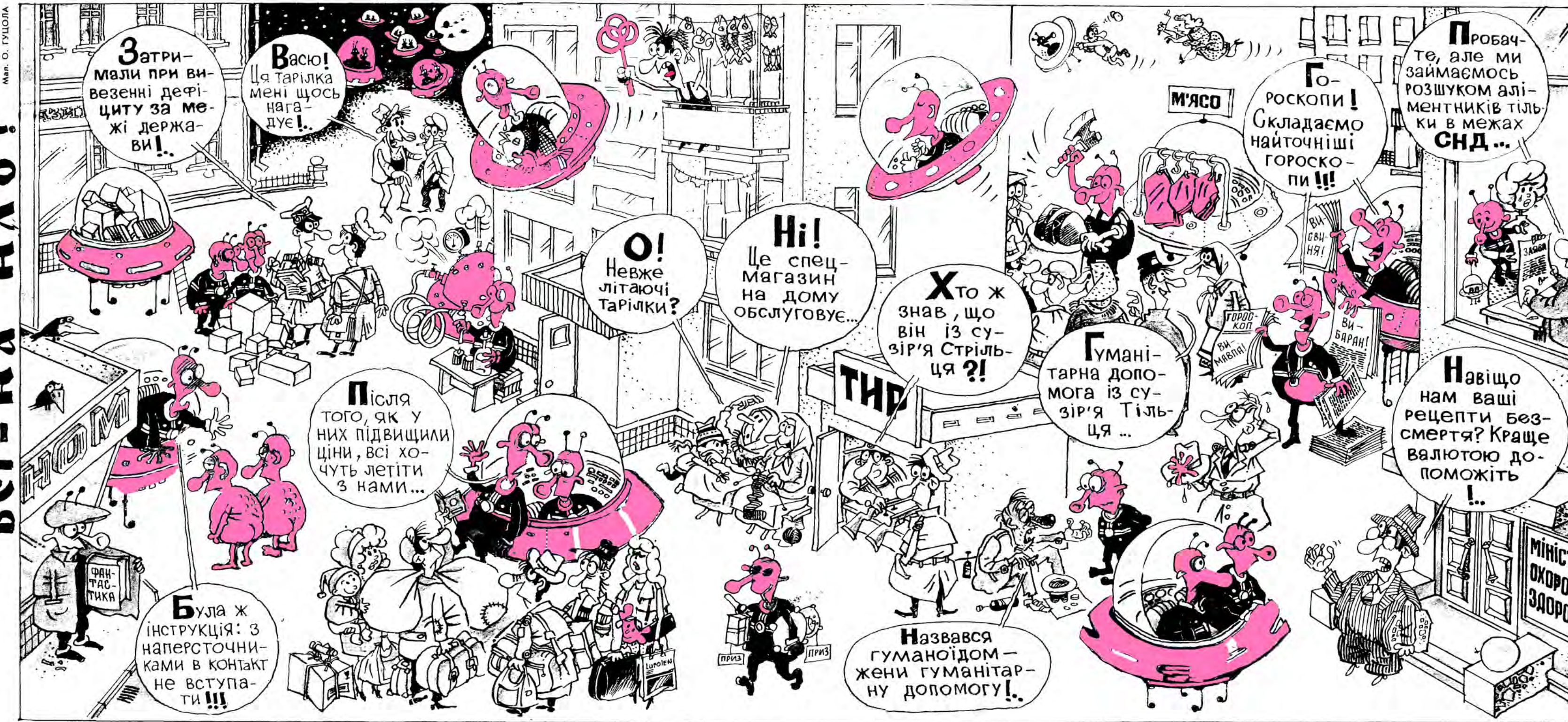
«СЛУХАЛИ: заяву К. І. про надання відпустки».

РІШИЛИ: Надати відпустку після стійлового періоду».

(Із рішення правління колгоспу).

Надіслав П. СИПЧУК.

Всі на НАО!

Мал. О. ГУЦЛОВА

Затримали при вивезенні дефіциту за межі держави!

Васю! Ця тарілка мені щось нагадує!

О! Невже літаючі тарілки?

Ні! Це спец-магазин на дому обслуговує...

Хто ж знав, що він із сузір'я Стрільця?!

Гуманітарна допомога із сузір'я Тільця...

ГОРОСКОПИ! Складаємо найточніші ГОРОСКОПИ!!!

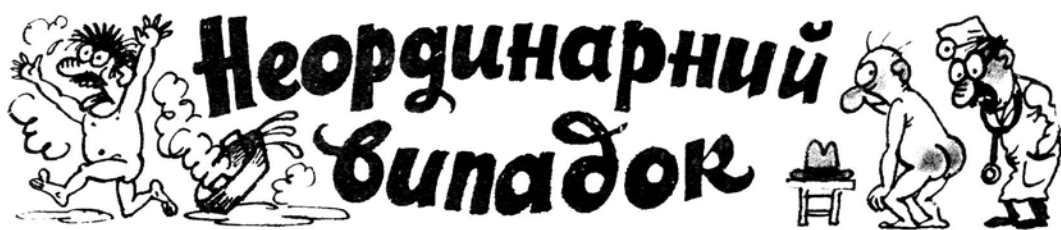
Пробачте, але ми займаємось розшуком аліментників тільки в межах СНД...

Навіщо нам ваші рецепти безсмертя? Краще валютою допоможіть!

Була ж інструкція: з наперсточниками в контакт не вступати!!!

Назвався гуманістом — жени гуманітарну допомогу!

МІНІСТЕРСТВО ОХОРОНИ ЗДОРОВ'Я

Неординарний випадок

ГУМОРЕСКА

У суботу, як звичайно, до лазні пішов. Попаритися. Купив квиток. Заходжу. Роздягаюся. Народу — як на речовому базарі біля київського центрального стадіону.

Тільки помічаю — всі на мене дивляться, мов мавпи на яскраву цяцьку. А дехто забирає одяг і тікає щодуху.

Банщик гукає:

— Мужчино! Звільніть гардероб! Вам тут перебувати не можна. Вам до лікарні слід іти, а не до бані!

Я голову нахилив, щоби себе огледіти, і, вірте, ледь в ящик не зіграв. Живіт і все, що нижче, аж до самих колін — синього кольору!

Усіх, хто паритися прийшов, умить змило. В роздягальні залягла тиша, мов на цвинтарі. Банщик каже:

— Сійте! Не рухайтесь. Раптом у вас СНІД! Лазня на капітальний ремонт стане. Не тупцюйте! Заждіть. «Швидку допомогу» викличу!

Ждали недовго. Дві години. Я вже весь посинів. Лікар мене вгледів і знепритомнів. Нас обох до чергової лікарні забрали.

Прибули. Мене заспокоюють:

— Ви не хвилюйтеся. Вас сам головний огляне. Вельми досвідчений проктолог. Усі хвороби за п'ять хвилин розпізнає.

Привели до кабінету. Роздягли. Я в машині зігрівся. Навіть на колінах шкіра нормальна, біла. А ось живіт і все, що нижче, аж до колін — синє.

Чую — в головлікаря зуби цокотять. Але вигляду не подає. Тримається. Каже:

— Попросіть зайти професора Куролюба. Скажіть — неординарний випадок.

Прийшов Куролуб. Хвилин п'ять мовчимо. Нарешті професор зауважує:

— З діагнозом зачекаємо. Певен, що з такою хворобою не стикався. Дивна картина. Ви подивіться, дуже рівний блакитний колір.

— На мій погляд, професоре, колір темносиній, — не погоджується головлікар. — Ви гляньте, немов морська хвиля в похмуру погоду.

— Нюгу, будь ласка, підніміть, — прохає Куролуб.

Я підняв. Він помацав одне місце, похитав головою.

Головлікар схвильовано проказав:

— Та-ам теж усе синє.

Тим часом професор притишив голос.

— Дайте, будьте ласкаві, запит до Міністерства оборони. Чи не відбувалися на нашій території якісь вчення. Чи не загубили, бува, потяг з хімічною зброєю. Це у них трапляється. Раптом до кабінету хтось ввірвався. Не своїм голосом репетує:

— Ще привезли таких синіх! Тридцять чоловік! Що робити? За дверима стоять!

Головлікар позеленів. У професора Куролюба щелепа випала. А тут двері кабінету знову хтось відчиняє. Кричить:

— Надійшла телефонограма! У кого живіт і все до колін синє, прохання відпустити! Ми в якійсь країні мільйон чоловічих трусів закупили. Але виявилось, вони призначені для півночі. У спеку фарба з матерії на тіло переходить. З кабінету я вилетів, мов куля. Біг так, що ніякому «Мерседесу» не наздогнати.

Біжучи, лаявся. Я ж десять пар тих трусів купив!

м. Київ.

Євген КОСТЮК.

ПЕРЧЕНЯ

ДОПОМІГ

Приходить мама додому і вичитує сердито Олешкові:

— Тьотя Катя казала, що ти обірвав у неї черешні. Це що за фокуси?

— Та я ж тільки на вершечку! — виправдовується Олешка.

— То й що?!

— Вона б їх все одно не дістала...

Василь СОПРОНЮК.

ПОМІЧНИК

● Щось шука в саду дідусь і говорить внуку:

● — Подивись-но, десь отут я посіяв люльку.

● Щоб зарадити біді, внук запевнив діда:

● — Люлька знайдеться тоді, як весною зійде!

ХАЙ НЕ ЗАДАЄТЬСЯ

● Щось моя сестричка Люба все скубе мене за чуба

і дере кирпатий ніс:

— Ти нітрохи не підріс!

Запитаю я у тата, як великим швидше стати, —

і тоді я підросту на таку ось висоту, а як буде задаватись, то й її переросту!

ТАТУСЕВЕ СЛОВО

В мене є молодший братик. Любить він зі мною гратись.

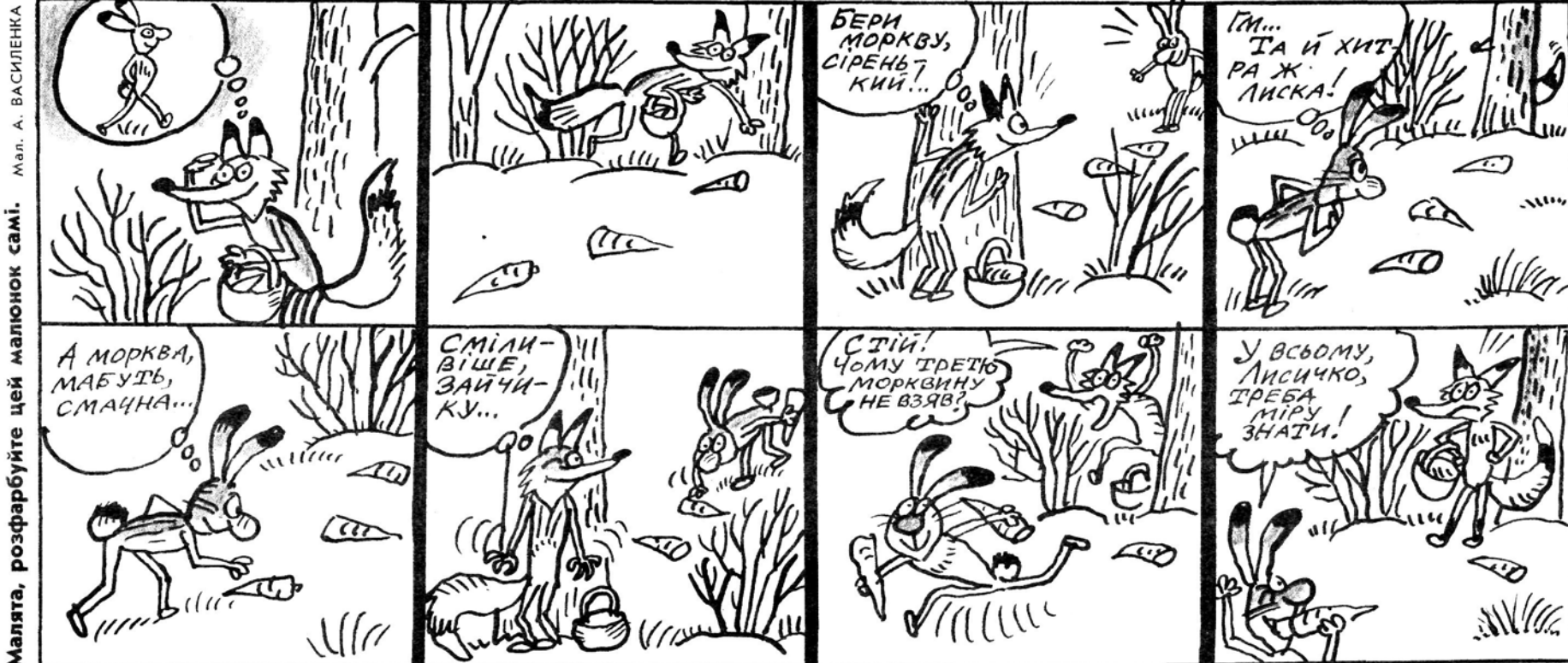
Він уже не немовля: слово МАМА вимовля.

Тато з ним не знає втоми: як немає мами вдома, починає його вчити слово ТАТО говорити!

ХИТРІ ОЧЕНЯТА

Як лягає доня спати, їй дає цукерку мати, тато їй читає книжку, а вона тихенько з ліжка: — Не заплющуються очі — мабуть, ще цукерки хочуть!

Григорій БІЛОУС.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА. Малюнки розфарбуйте цей малюнок самі.

Увага: прихватизація!

ПІШОВ ПО ПАНЕЛІ

Радехівський цукровий завод на Галичині — не якась там кінохвойда, щоб про нього кожен мав свою думку і базикав по чергах. Взагалі, якщо хто зауважив, то, припустимо, про «Азовсталь» чи Львівський автобусний завод менше говорять, ніж про Маріанну чи якогось там дона Муядла. Виняток становить хіба що Чорноморський флот. Але він випадає з нашої розповіді, позаяк на ньому не солодко, а у фейлетоні йдеться про цукропідприємство.

Отож Радехів, завод, який дає жителям містечка хліб, до хліба і, звісно, до чаю. Більш-менш масово про нього заговорили лише десь на початку 1992-го. Поширилась чутка, що підприємству вигідніше було не виробляти цукор, а перетворювати бурякову сировину на звичайну мелясу. Хоча, яка ж вона звичайна, якщо в ній фантастичний вміст отого, що зветься білим золотом? А оце головне, бо чим солодша меляса, тим жвавіше її купують якісь там закордонні дорбродії.

Я не технолог і не знаю тонкощів виробництва, але поголос про радехівську мелясу майнув у компаніях мужчин на різних брифінгах і прес-конференціях, чим надав заводові популярності хоч і не такої, як у кінохвойди, а все ж таки. Та то було полєрвах. Нинішні з приводу нього шум і галас уже справжні. А все через те, що його (вибачайте за порівняння, яке пхється під перо від перших рядків) й справді ніби з панелі прихопила з собою компанія грошовитих дядьків. Немаж вже у заводу державної цноти, пішов по руках.

Для ясності скажу, що в лютому паралельно з самим Радехівським цукровим заводом виникло акціонерне товариство «Радехівський цукровий завод», яке не мало з підприємством нічого спільного, окрім того, що в правлінні АТ і в керівництві заводу є одна і та ж особа — Володимир Васильович Коднев. У другому він — директор, у першому — один з восьми вітцівзасновників. Решта сім — різний люд. До акціонерного товариства увійшли також відомий цукерками львівський «Світоч» і два колгоспи — «Перше травня» Дрогобицького району і «Паризька комуна» — аж... аж із Херсонської області. До речі, керівники цих господарських організацій увійшли й до отих восьми.

Дивно, але акціонером не став жоден колгосп Радехівського, Сокальського чи Жовківського районів, які постачають завод буряками. Підкреслюю це, бо такі справді дивно.

Далі дива почали множитися. Одне з них, приміром, полягає в тому, що акціонерне товариство утворилося і зареєстроване 18.2.1992 р., а збори в херсонському колгоспі «Паризька комуна» з приводу організації АТ відбулися заднім числом, лише 27.2.1992 р.. У шлюбному житті така розбіжність допустима, мовляв, звикали, притирались одне до одного, а потім — під вінець. А в ділових стосунках — ну край не прийнятна.

Вітці-засновники, маючи п'ять мільйонів початкового капіталу, на решті повідали про свої наміри широкому загалові радехівських цукроварів. Мовляв, є думка купити усіх і все гамузом. Почалось розповсюдження акцій, які взяли сто двадцять сім (!) осіб із тисячі (!) працюючих. А відтак керівники АТ звернулися до Фонду держмайна України на предмет дозволу взяти однойменному акціонерному товариству в оренду Радехівський цукровий завод. Договір було укладено 4 березня. А ось тут ще одне «заднє число». Колектив підприємства обговорював його... 6 березня. Як мовиться, коли поїзд уже пішов, а раніше. І обговорював не договір, а його проект, щоб можна було внести корективи, вплинути на хід справи, захистити свої інтереси.

І як так фахівці-юристи з Фонду держмайна цього не знають? А варто було б, бо восьмеро засновників поклали собі 35 відсотків акцій, отож — існуючого і майбутнього капіталу! Весь же завод оцінюється у 800 мільйонів. Що з цього вийде? А те, що вісімка акціонерів без державного капіталу уже забрала собі державний завод, а по мірі викуплення його трудовим людом буде багатіти не по днях, а по годинах. І без будь-яких зусиль.

— Це завуальована безпардонна експлуатація людей. Приклад того, як можна створити за рахунок великої громади підприємство для збагачення купки хижаків.

Так оцінює радехівську аферу представник Президента по Львівській області Степан Антонович Давимука. І додає:

— А де ж державний інтерес? Справді, де він? Було б добре, аби на це запитання дали відповідь державні мужі з Фонду державного майна України. Якщо вони мають його — тобто державний інтерес.

У чому поки що є великий сумнів.

В. ПАЛЬЦУН.

ПРОЩАННЯ З ПОБРАТИМОМ

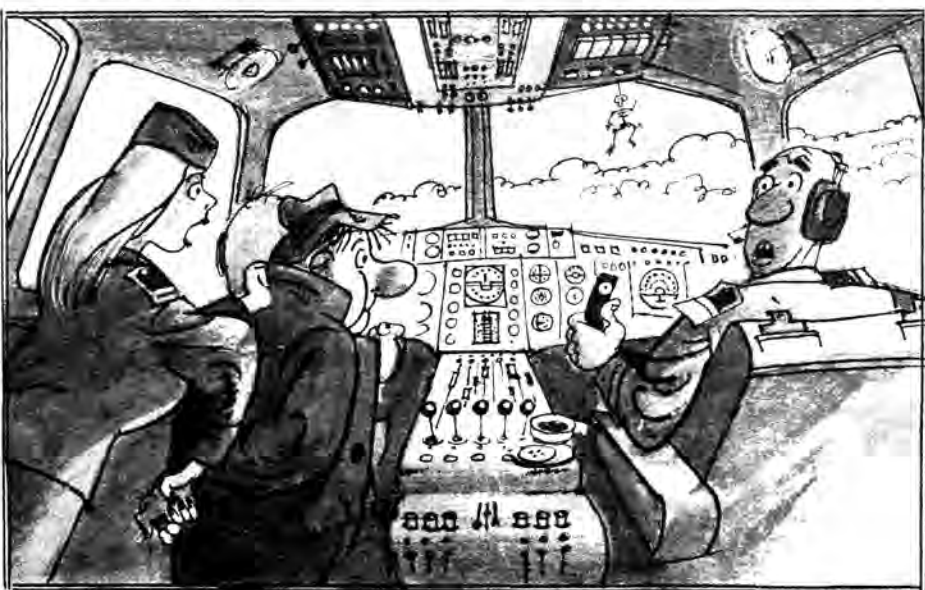
Раптово пішов з життя Яким Іванович Давиденко — давній автор «Перця», талановитий сатирик і гуморист. Свідок багатьох потрясінь, які випали на долю рідного народу, він гідно пройшов крізь усі лихоліття. Сімнадцятирічним хлопцем Яким Давиденко потрапив на фронт. Повернувся з бойовими нагородами, але — інвалідом Вітчизняної війни. Став журналістом, публіцистом, сатириком. Гострим і чесним словом воював проти всілякого свинства і підлості, котрі розплодилися під керівництвом зажерливих кар'єристів.

Сміхотворчий край — Полтавщина — дав творчу путівку шести мудрим і веселим книжкам Якіма Давиденка. Ми пишаємося, що дві з них — «У нас у Пуцьверінках» та «От вам і жарты» — видані Перцем.

Слово, спрямоване на добро, не вмирає. Житиме поміж людьми й слово веселого полтавчанина Якіма Давиденка.

ПЕРЧАНИ.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Оце зайця спіймали...
— Видайте йому парашут.

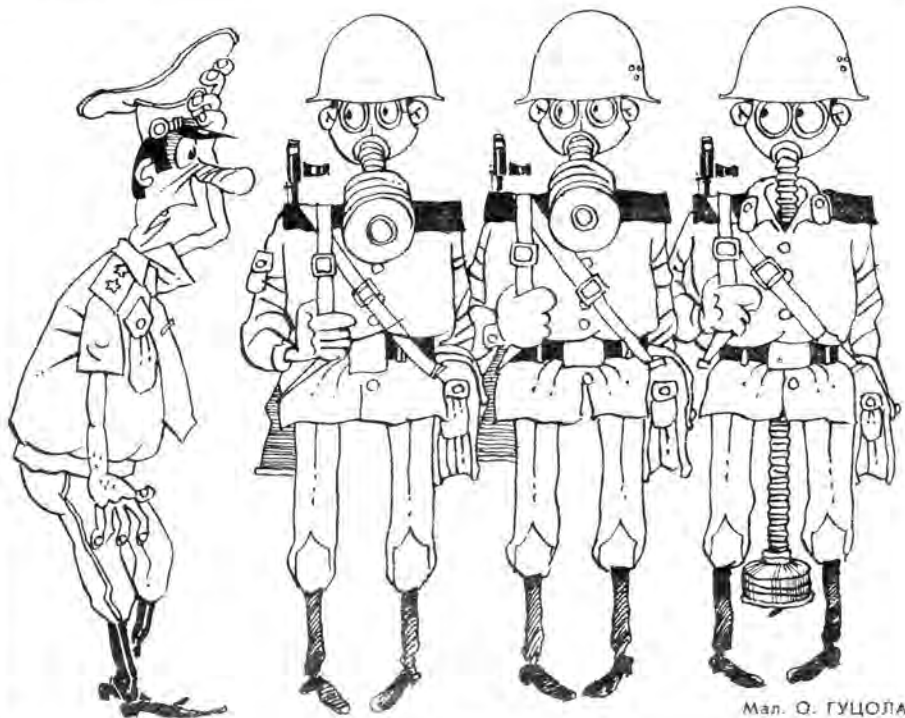
Мал. С. ФЕДЬКА

Мал. О. МОНАСТІРСЬКОГО

— А мені можна подивитись?
— Тобі ще нема шістнадцяти!

Мал. О. ГУЦОЛА

Мал. В. СОЛОНЬКА

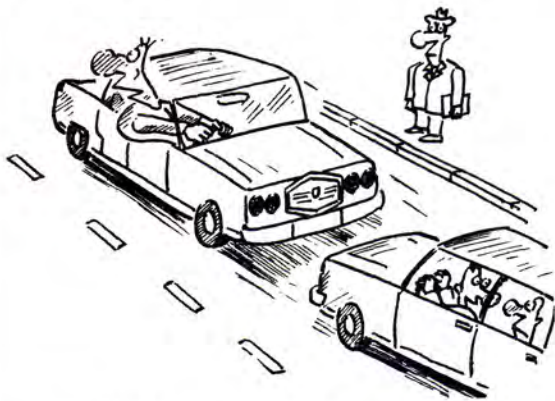

— В Андрюхи із сімдесят третьої квартири знову новий імідж!..

Мал. О. ГУЦОЛА

Мал. В. АДАМОВИЧА

— Щоб не переробляти руль на лівий бік, цей придурок тепер на своїй іномарці їздить задом.

ХРОНІКА НОВИН

ПОЛЕГШЕННЯ УМОВ ПРАЦІ

домігся директор гостроному М. Куліш: він виготовив гирі, на 25 відсотків легші за стандартні.

МАЙСТЕР — ЗОЛОТІ РУКИ

Майстер годинникового заводу Пилип Конопля, одягнувши собі на руки 20 пар золотих годинників, проніс їх через прохідну.

ЛІТЕРАТУРНІ НОВИНИ

Журнал «Сяйво» оголосив підсумки конкурсу на краще оповідання. Вирішено:

- а) першої премії не присуджувати;
- б) другої премії не присуджувати;
- в) третьої премії не присуджувати;
- г) заохочувальною премією у розмірі 3000 купонів відзначити головного бухгалтера за економію преміального фонду.

З ВАЖКИМ СЕРЦЕМ пішла додому шеф-кухар Маркіна. Однак це не завадило їй прихопити ще й телячу печінку, яка важила не менше.

НА СТОРОЖІ ДОРОЖНЬОЇ БЕЗПЕКИ

Офіціант Гришко подав водієві Горошку го-

рільку, настільки розбавлену водою, що коли того затримав інспектор ДАІ, він не виявив у водія жодних ознак сп'яніння. Щасливий водій повернувся до ресторану і записав офіціантові подяку.

КАЗКА СТАЄ ДІЙСНІСТЮ

Мало хто вірить у килими-літаки. Але вони існують: з фабрики «Гобелен» килими надзвичайно легко перелітають через триметровий паркан.

ХУДОЖНЯ САМОДІЯЛЬНІСТЬ

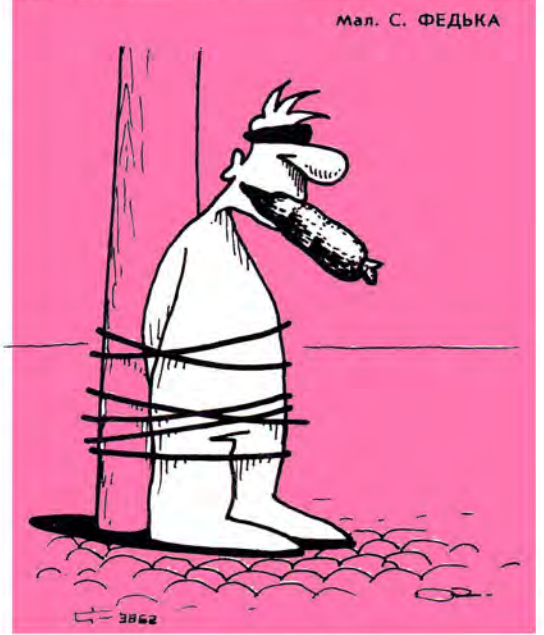
У слідчому ізоляторі м. Далекого створено клуби за інтересами: для слідчих — «Хочу все знати», для підсудних — «Знати нічого не знаю і знати не хочу».

ЩАСЛИВЕ ВРЯТУВАННЯ

Дізнавшись, що спелеолог Артем Коваль, намагаючись уникнути сплати аліментів, застрів у печері на стометровій глибині, його колишня дружина рішуче заявила: «А я його і з-під землі дістану!». І, приїхавши на місце, зробила те, чого ось уже три дні безуспішно намагалася досягти ціла група рятувальників-професіоналів: витягла не дуже спритного чоловіка на поверхню.

Черговий хронікер Олег СЕІН.

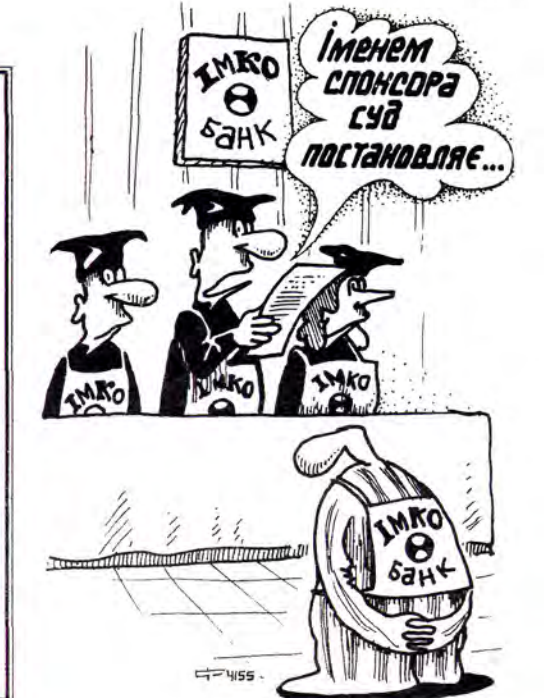
Мал. С. ФЕДЬКА

Мал. В. СОЛОНЬКА

Мал. С. ФЕДЬКА

Мал. С. ФЕДЬКА

Мал. В. АДАМОВИЧА

— Не злізу, поки не скажеш, що прощаєш...

ПРЕДКИ ТА НАЩАДКИ

Хлопчєня питає в мамі Так собі, пусте: — А чого це в тата вовна На ногах росте? І на спині, і на грудях, І на животі, З голови до п'ят темніють Кучері густі. Поблизу вертівся батько, Мову ту почув. — Припини дурну балачку! — Синові гукнув. — Тобі, видно, невідомі Істини прості. І чому вас тільки учать Вчителі оті? Ми походимо від мавпи, Ясно це чи ні? Отже, вовна ця у спадок Перейшла мені.

— Не трави,— озвалась жінка,— Казочку стару. Може, ти пішов від мавпи, Я ж — від кенгуру. Чоловік заляк на місці: — Щось не доберу... Доведи, що твої предки — Саме кенгуру. — Доведу! — гукнула жінка Збуджена і зла. — Он тобі дісталась вовна — Може, й від козла. А мені порожня сумка Перейшла у спадок,— І стає одразу ясно, Хто і чий нащадок.

Іван АДЛОВ.

Хороші були хлопці...

...Бій одлунав. Жовто-сині знамена
Затріпотіли на станції знов...
А. МАЛИШКО.

...Хорошие были ребята:
Кремневые, на подбор...
О. СУРКОВ.

...На Аскольдовій могилі
Поховали їх...
П. ТИЧИНА.

...А может, ты споешь? —
Смеешь, спросил хорунжий...
Р. РОЖДЕСТВЕНСКИЙ.

А й справді, шкода хлопців. І тих, і цих. Ну чого, чого вони не поділили?
Землю? — так ось вона: селись, будуйсь, засивай. Волю? — так ось вона: живи, працюй, заробляй. Знамена? — та бож-жечки! Аби людям добре жилося!..

От приваєли одних. Як зараз пам'ятаю, хоч і соплива була. Митько — он його хага, ліворуч, — змахнув шаблою: «Плі!» Бабахнули солдатики. Постріляли, значить, отих. «Так буде з усіма, — кричав Митько, — хто комуніі схоце!..»

Потім інших приваєли. Теж добре пам'ятаю. Сашко — ондечки його хага, праворуч, — теж шаблою змахнув: «Плі!» Бабахнули, солдатики. Постріляли, значить, отих, інших. «За власть Советов! — кричав Сашко. — Смерть контрі!..»

І ті лежать убиті, і оті теж лежать. І ховати не дають. Ні тих, ні отих. Митько каже: «Хай їхні кістки круки рознесуть!» Сашко каже: «А нехай їхні кістки собаки порозтягають!..»

Отак і лежали вони — одні праворуч, другі — ліворуч. А на селі — безвласть. Налетить Митько — бах-бабах! — «За самостійну Україну!» Налетить Сашко — бах-бабах! — «За власть Советов!..»

А ми що? А ми тих послушаємо й отих послушаємо. Всі наче правильно кажуть. Землю, значить, селянам віддадуть, і волю, кажуть, і щоб без контрибуцій...

Отоді й Митько до мене залицявся, і Сашко не одвертався. А я все чекала, ну, як спитають: «Ти, Макітро, за кого — за Леніна а чи за Петлюру?» А я б і не вгадала, як сказати на це. І той начебто хороший, та й цей нібито не гірший — всі про нас, селян, дбають. Тож чого вони, питається, не поділили?..

Налетить банда Митька — бах-бабах! — спалить Сашкову хагу. Налетить банда Сашка — бах-бабах! — спалить Митькову хагу. Тільки дим стелиться, кулі тьохкають, бомби гахкають, підкови цокотять...

Дурні, їй-бо! Та взяли б, як раніше, барильце самогону, сіли б рядком, погомоніли б ладком. По душах. Тихо-мирно. Може, й помирилися б. Порозумілися б... Так ні — наче обох смажений півень у сідницю довбонув — не хочуть по-людському, все їм бах-бабах треба...

А дідусь мій, царствіє йому небесне, тільки матюкався й плакав. Плакав і матюкався. А якось уночі, як ніхто на селі не стояв — ні Митько, ні Сашко, — узав та й пішов на ту галявину, де постріляні лежали. З лопатою пішов. Та й викопав широку могилу. Й поствягав до неї тих, що праворуч лежали, і тих, що ліворуч лежали. Перехрестив кожного та й поховав по-людському. Хреста дерева'яного поставив. Може, написав би щось, та неписьменний був... Не знаю... І тих шкода, і цих. Молоді були, хороші хлопці. Жити б їм та жити, дітей народжувати...

...Що кажете? Знов демократи на мітинг збирають? Ну, ходімте, ходімте. Що ж ці нам наобіцяють?..

Леонід КУРОХТА.

м. Харків.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Мал. О. ГУЦОЛА

Микола ВІЛОКОПИТОВ НА СОБАЧІЙ ВИСТАВЦІ

Чи це правда, а чи все то вигадка ледача? Кажуть, в місті відбулася Виставка собача. На ту виставку зійшлося Тьмуша-тьма народу, Щоб по честі оцінити Собачу породу. Бо ж були тут не бездомні Моськи дефективні, А мисливські та службові, Ну й декоративні. В багатьох медалей низки Звисли до підлоги — В кого менше, в кого більше, А, кажуть, в бульдога У медалях груди й боки, Щина й за счиною, Як було й між нас в одного

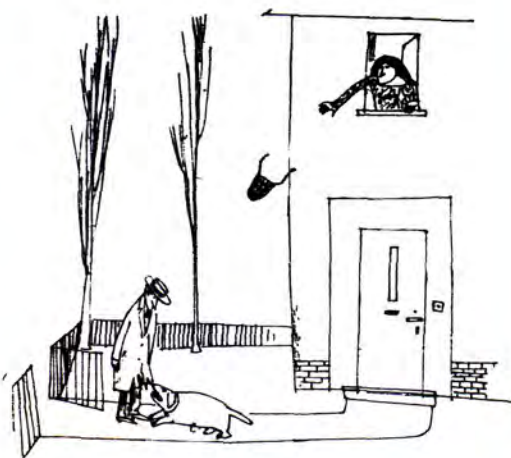
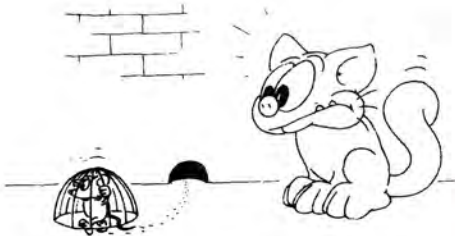
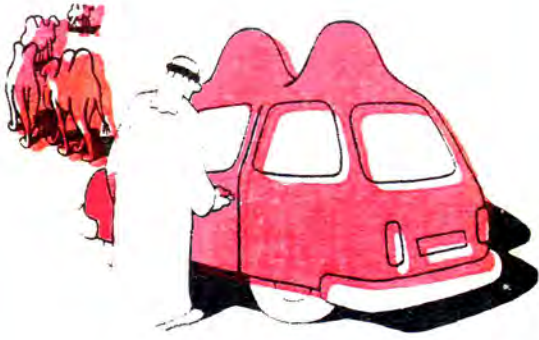
У часи застою. Та не в тім, читачу, справа, А про те балачка, Що й великий собацюра, Й найменша собачка На тій виставці в пошані, Честь їм превелика — Кожне слідом на мотузці Водить чоловіка. А одного поставлено В центрі хороводу Для об'яв і для реклами Собачого роду. І вусань (отой, що в центрі), Кажуть, мав кебету — Балабонив без шпаргалки, Мов читав анкету: «Ось вічварка чистокровна З міста Чебуреки, Ї батько з-під Полтави, Мати з-під Казбека. Дід і баба з боку батька Родом з Аргентини. А по мамі всі з Одеси По восьме коліно. За вічваркою — Мумука. Дог із Йокотами. Звір такий, що як до діла.

То і тигра згама. Серед предків цього дога: Циркові артисти, Детективи і мисливці, Навіть каратисти. От, приміром, дід Мумуки Силу мав левину І кінцем хвоста знічев'я розбивав цеглину. За Мумукою — Везувій, Син Агамемнона. Із тутешніх. Хоч і кличка В нього закордонна. Його діда звали Рексом, Прадід був — Мухтарик, Далі йдуть — Рябло, Моторний, Тузик, Бобик, Шарик... І отак-от, безугаву. Про кожную собаку, Всі подробиці згадавши, Той вусань балакав. Може, й далі б теревенив Про життя собаче, Та спинила його тітка Одна нетерпляча: «Годі, голубе, хвалити Собачу породу! Розкажи про себе краще — Ти якого роду? Ким були баби з дідами, Хто з них чим займався?..» Тут оратор балакує, Як кажуть, і... здався. Довго-довго е-е-екав, м-м-мекав, М'яв свою панамку, Роззявляв, як риба, рота І губами плямкав. Врешті-решт очухавсь трохи Й знайшов що сказати: «Я вам, тітко, не собака, Щоби рід свій знати!»

До-обре вдумайся, читачу. В ці слова зухвалі й сам, будь ласка, без підкаєв Дідай до моралі.

ІНОЗЕМНИЙ ГУМОР

ВІРМЕНСЬКІ СМІШИНКИ

ОТАК І ЖИВЕМО

Зустрічаються двоє знайомих.
— Як поживаєш? — запитує один.
— Та нічого, — відповідає інший. — Якщо почуваю себе погано — забирає швидка допомога, а якщо добре — мільцейська машина.

ЗАМІСТЬ ОБІДУ

— Що ви даєте своєму чоловікові, коли забуваєте приготувати обід?
— Пальто і шапку.

КОЖНОМУ СВОЄ

Его стільки випив, що коли наливав черговий фужер, то руки почали тремтіти. Його сусід по столу Манас вихопив із рук пляшку:
— Дай сам наллю, а ти посилай шашлики сіллю!

КОМУ ВІРИТИ

Сусід просить діда Гарика:
— Маю везти зерно до млина, дай на кілька годин свого ішака.
— Із задоволенням, але його зараз немає вдома.
А в цей час ішак закричав у хліві.
— Слухай, діду Гаріку, якщо жаль ішака, то це твоя справа. А для чого ж обманювати?
— Так ти, виходить, тварині віриш, а мені — ні? — образився дід.

І ПРО КОХАННЯ...

ПРОБАЧЕННЯ

Тухик втретє вийшла заміж.
— Ти чому на весілля не приходив? — ображається вона на сусіда.
— Вибач, Тухик! Наступного разу обов'язково прийду.

ПЕРШЕ ПОБАЧЕННЯ

— Як пройшло перше побачення?
— Наполовину успішно.
— А саме?
— Я прийшов, вона — ні.

СПІЛЬНА ДУМКА

— Коли-небудь твої думки збігалися з думкою жінки?
— Один раз!
— Коли?
— Одного разу у нас в квартирі загорілися штори біля газової плити, і ми разом почали кричати: «Горить! Пожежа!!!»

БРЕХНЯ

— Кажуть, у нашої доньки десять коханців. Це правда?
— Кохана, народ завжди перебільшує. Не вір алим язикам. Вір тільки наполовину.

ТЕЛЕГРАМА

У відраженні чоловік кілька годин не може додзвонитися до дружини по телефону-автомату. Нарешті не витримав, вдарив телеграму: «Май совість, поклади трубку».

ПІДОЗРА

— Жанно! Мені здається, що мій чоловік більше мене не любить.
— Чому ти так гадаєш?
— Четвертий рік він не приходив додому.

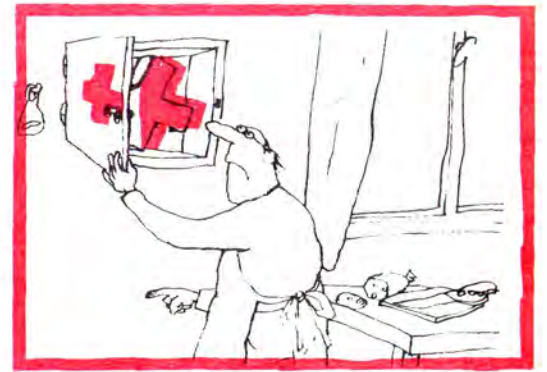
СМАК

— Що тобі в мені подобається? — запитує чоловік дружину. — Врода, розум, характер?..
— Смак, — відповіла дружина.

Зібрав Деренки БРЕМЯН.

Темі малюнків цього номера придумали: В. Адамович, А. Васильєнко, О. Гуцол, В. Космилін, В. Солонько, В. Тілонов, С. Федько.

ІНОЗЕМНИЙ ГУМОР

Головний редактор Ю. ПРОКОПЕНКО.

Редакційна колегія:

В. БОЙКО, В. БОНДАРЕНКО, А. ВАРЕНИЦЯ (директор видавництва)
А. ВАСИЛЕНКО, П. ГЛАЗОВИЙ, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ (головний художник)
Ю. ІЩЕНКО (відповідальний секретар), Д. МОЛЯКЕВИЧ, І. СОЧИВЕЦЬ,
М. ПРУДНИК, В. ЧЕПІГА (заступник головного редактора).

Засновники:
видавництво «Преса України» та трудовий колектив редакції «Перець».

ПЕРЕЦЬ № 15 (1365)

Здано до набору 02.11.92. Підписано до друку 17.11.92. Папір газетний. Офсетний друк. Зам. 0110215. Ціна 3 крб.

© «Перець» 1992 р. Видається з січня 1927 року.

Адреса редакції: 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.
Телефон: приймальні 441-82-14, відділу листів та скарг 441-89-38, 441-89-15, художнього відділу 441-89-11.

Для телеграм: Київ Перець. Рукописи не повертаються.

Комбінат друку видавництва «Преса України»
252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.